

El «no» de Sánchez; un «no, pel canvi»

«Pedro Sánchez allarga una agonia estèril. Potser no en la primera, però sí en la segona investidura de Rajoy, a l'octubre, els socialistes hauran de cedir.»

Mariano Rajoy, perseverant en la inacció, suma ja 170 diputats. Als 137 del Partit Popular ja pot sumar els 32 de Ciutadans i el de Coalició Canària. Per a la majoria absoluta li'n falten sis. El PNB en fa cinc més, però ara són cars. Perquè qualsevol bescanvi entre el PP i els nacionalistes bascos altera i escalfa la tropa d'Albert Rivera, que, des del nacionalisme espanyol, es proclama més "constitucionalista" que Benjamin Franklin.

El candidat del PP arribarà a la sessió d'investidura del 30 d'agost amb la incertesa que volia evitar de manera gairebé paranoica. Li falten sis diputats i només podria comptar amb els cinc del PNB sense contraprestacions després de les eleccions basques, que es faran el 25 de setembre. Sempre depenent del nombre de diputats del PP i de la necessitat que en tingui el nou lehendakari, que previsiblement serà del PNB. En aquesta entrega del serial, doncs, Mariano Rajoy pot jugar a perdre. Per molt poc.

Un hipotètic segon lliurament amb un nou debat d'investidura a l'octubre tampoc tindria moltes més probabilitats d'èxit, però els cinc diputats basquistes situarien Rajoy només a un vot de la majoria necessària per ser investit president. Diuen els que en saben, a més, que el PP, sempre eufòric quan es tracta d'ell mateix, dona per descomptada una victòria "potent" a les eleccions gallegues, que també es faran el 25 de setembre. Una victòria que podria estovar definitivament els dirigents socialistes, que finalment es resignarien a cedir una abstenció, la necessària en aquelles circumstàncies, per aplanar el camí del govern a Rajoy.

A hores d'ara l'única peça que grinyola és la negativa de Pedro Sánchez. Què guanya el candidat socialista amb el refús reiterat? Per al PSOE no té cap sentit portar els electors espanyols a unes terceres eleccions. La nova votació, a tot estirar, podria repetir l'aritmètica parlamentària actual, amb un saldo final una mica més propici al PP. Sánchez s'ha de resignar a una cessió calculada que permeti la investidura de Rajoy i després fiar-ho tot a l'oposició que podran fer els socialistes en un quadre terriblement precari per al PP. Però no ho fa. Tampoc l'obliguen els barons socialistes, que majoritàriament persisteixen en el rebuig a cedir al PP l'abstenció necessària.

L'obstinació de Sánchez no s'entén, perquè sembla desesperada. I en política la desesperació no sol collir vots. Més aviat, els espanta. Per evitar donar aquesta sensació, el candidat del PSOE afirma una vegada i una altra que el no a Mariano Rajoy és el sí "al canvi". Quin canvi? Les contradiccions ofenen. És el PSOE qui no vol saber res d'un govern trenat amb Podem. I encara menys d'aconseguir els vots que requeriria el pacte de les files d'Esquerra Republicana i el Partit Demòcrata Català.

Per què el candidat socialista no accepta un govern de coalició amb Podem? Perquè així li ho exigeix el comitè federal del PSOE. La majoria dels barons socialistes no en volen saber res. Consideren, d'un costat, que una part determinant del seu electorat, el més tebi, es podria decantar cap al PP o cap a Ciutadans si el PSOE acordés un govern amb "els radicals" de Podem. Afirment també que no es pot pactar amb "el teu rival directe". També és cert que una altra part de l'electorat, i de l'opinió que no es publica a El País, se'n fa creus i no entén com el seu partit no facilita un acord "progressista".

El comitè federal del PSOE no en farà cas, d'aquest sector. No hi haurà govern de coalició entre

socialistes i Podem, i encara menys -anatema!-aproximació a Esquerra o al PDC per veure si renunciïn a l'exigència de convocar un referèndum a Catalunya. No hi haurà res de res. No hi ha "cambio" que valgui. Pedro Sánchez allarga una agonia estèril. Potser no en la primera, però sí en la segona investidura de Rajoy, a l'octubre, els socialistes hauran de cedir. Una cessió que no sembla el resultat lògic d'una resistència audaç sinó d'una obstinació desesperada. Pitjor per a ells.